

Riksdagen

Stenografiska uppteckningar

vid EU-nämndens sammanträden

2005/06:14

Stenografiska
uppteckningar
2005/06:14

Tisdagen den 6 december

1 § Allmänna frågor och yttre förbindelser (allmänna frågor – ministerkonklav)

Statssekreterare Lars Danielsson

**Återrapport från ministerrådsmöte den 21 och 22 november 2005
(finansiella perspektivet 2007–2013)**

Information och samråd inför ministerrådsmöte den 7 december 2005

Anf. 1 ORDFÖRANDEN:

Vi hälsar Lars Danielsson och medarbetare välkomna.

Vi har först återrapport på dagordningen, men det är väl bäst att koncentrera den till det finansiella perspektivet – vi har ju ett möte på fredag också.

Anf. 2 Statssekreterare LARS DANIELSSON:

Jag kan vara ganska kortfattad i återrapporten, eftersom diskussionerna kring det finansiella perspektivet är en löpande process som kommer tillbaka. Låt mig ändå kort rekapitulera vad som sades den 21 november när rådet diskuterade det här senast. Några saker kan noteras.

Ordförandeskapet, den brittiske utrikesministern, deklarerade då att man från brittisk sida arbetade mycket hårt i riktning mot att nå en uppgörelse om det finansiella perspektivet. Han annonserade då att man skulle sammankalla en konklav i morgon, den som vi nu samråder inför.

Men det som kanske var mest uppseendeväckande vid det tillfället var att ordförandeskapet i sitt inledande anförande valde att mycket utförligt redovisa den nationella positionen och förklara de svårigheter som britterna hade med att röra den brittiska rabatten. Det här är ganska ovanligt, eftersom ordförandeskap normalt sett kanske förväntas vara något återhållsamma med sina nationella överväganden.

Kommissionens ordförande Barroso deltog i hela mötet och fortsatte att argumentera starkt, på samma sätt som han har gjort publikt de senaste veckorna, för nödvändigheten av en uppgörelse, och inte bara en uppgörelse som sådan utan också en uppgörelse som kostar mycket pengar. Han ansåg att det var helt nödvändigt; om man skulle kunna kombinera alla de planer som finns för det europeiska samarbetet krävde det en väl tilltagen budget.

Vad gäller medlemsstaternas positioner var det, som väntat, inte särskilt mycket nytt som framfördes. Jag har några noteringar.

De länder som betalar huvuddelen av den brittiska rabatten, det vill säga Frankrike och Italien, ägnade sig ganska mycket åt att argumentera mot orimligheten i just denna rabatt. Från vår egen sida, tillsammans med Nederländerna och Tyskland, pekade vi bland annat på svårigheterna och orimligheterna i vår egen nettoposition. Jag konstaterade sedan att det var bara Nederländerna, vi själva och i viss mån Estland som argumenterade för en översynsklausul, som skulle kunna få effekt redan under den finansiella perspektivperiod som vi nu diskuterar, alltså 2007–2013.

Sammanfattningsvis var det en runda av positioner snarare än reella förhandlingar. Något annat var inte heller att vänta.

Anf. 3 ORDFÖRANDEN:

Vi godkänner återrapporten.

Vi går in på kommande möte, ministerkonklav.

Anf. 4 Statssekreterare LARS DANIELSSON:

Som nämnden vet fick vi klockan kvart i sex i går briterernas förslag till så kallad förhandlingsbox, som nu ligger till grund för diskussionen i konklaven i morgon. Jag konstaterar att vi är medvetna om att nämndens ledamöter har haft mycket små möjligheter att sätta sig in i detaljerna i det här. Jag är den förste att beklaga att vi får det här dokumentet så sent och följaktligen också kan skicka över det till nämnden så sent, men det har orsaker som vi inte kan kontrollera.

Jag ska därför försöka att i min föredragning beskriva de förändringar som finns i det här förslaget, framför allt i förhållande till den senaste förhandlingsbox som presenterades av Luxemburg, det som vi ibland kallar box 6.

När den här brittiske premiärministern presenterade det här förslaget vid en presskonferens i går konstaterade han att det är, som han säger, vårt bästa försök att hitta en väg framåt i en mycket komplicerad förhandling.

Jag konstaterar inledningsvis att förslaget innebär en sänkning av den totala utgiftsnivån, men samtidigt, för vår egen del, innebär förslaget en viss försämring av den svenska nettopositionen.

Vi kan titta på de olika delarna. Britterna föreslår nu en total utgiftsnivå på 847 miljarder euro över perioden. Det innebär ungefär 1,03 % av EU:s samlade bni. Som nämndens ledamöter erinrar sig låg det senaste förslaget från Luxemburg på en nivå på ungefär 1,06 %. Vi har alltså rört oss nedåt mot 1 %. Det här innebär i reella tal en neddragning med 25 miljarder euro.

Jag vill också peka på att utgiftsnivån sjunker över tidsperioden. År 2012, enligt det här förslaget, når vi målet 1 %. År 2013 kommer utgifterna, enligt förslaget, att ligga under 1 % av EU:s bni.

När det gäller sammanhållningspolitiken föreslår ordförandeskapet neddragningar för de nya medlemsländerna med ungefär 13 miljarder euro över perioden. Man motiverar dessa neddragningar med att man anser att det finns dokumenterade svårigheter för de nya länderna att på ett effektivt sätt använda de pengar som ställs till deras förfogande.

I viss mån försöker man kompensera detta genom att bland annat sänka kravet på nationell medfinansiering från 20 till 15 %. Man förlänger också den tid som länderna har på sig att betala ut stödet. I stället

för att man, som tidigare, har två år på sig att göra av med pengarna föreslås man nu få ytterligare ett år, alltså tre år.

Vi konstaterar då, som en reflexion över detta förslag och som en synpunkt som vi vill föra fram i morgon, att vår linje hela tiden har varit att de nya medlemsländerna bör prioriteras vad gäller sammanhållningspolitiken. Om neddragningar ska göras under kategori 1b, sammanhållningspolitiken, är det i första hand i EU-15, i de gamla medlemsländerna. Samtidigt måste vi konstatera att det säkerligen kommer att bli en diskussion om det så kallade absorptionsproblemet hos de nya länderna.

Globaliseringsfonden trodde möjligen några förhoppningsfulla, inklusive jag själv, skulle vara förpassad till någon skräpkammare långt nere i Bryssel. Men jag konstaterar att ordförandeskapet ändå har föreslagit inrättandet av en globaliseringsfond. Man föreslår att den ska omfatta 500 miljoner euro om året och finansieras genom utnyttjande av oanvända medel. Syftet är, som man har sagt tidigare, att ge stöd till friställd arbetskraft i samband med strukturförändringar som orsakas av globala handelsmönster.

Även om man möjligen kan finna vissa förmildrande omständigheter när det gäller förslagen om hur det här ska finansieras är regeringens utgångspunkt fortfarande att ställa sig skeptisk och avvisande till förslaget.

Vad gäller jordbrukspolitiken föreslår man en besparing på 2 miljarder euro över perioden genom att utgifterna för Rumänien och Bulgarien i sin helhet finansieras under det så kallade Brysseltaket. Som nämndens ledamöter kanske erinrar sig var det ett tidigare förslag att 6 av 8 miljarder skulle inrymmas under taket. Nu plockar man in de resterande 2 miljarderna.

När det gäller landsbygdsutvecklingen föreslår man över perioden en besparing på 8 miljarder euro som i första hand drabbar EU-15, alltså de gamla medlemsländerna. Man föreslår också en viss omfördelning i metodiken, en omfördelning som drabbar oss ganska hårt. Jämfört med 2006 skulle det här förslaget innebära en halvering av Sveriges återflöde på landsbygdsutvecklingsområdet. Det skulle minska, enligt våra preliminära beräkningar, från 189 miljoner euro om året till 98 miljoner euro om året. Vår utgångspunkt är att i linje med vår strävan att förbättra vår nettoposition avvisa detta förslag.

I kategori 3b föreslår man en besparing om drygt en halv miljard euro över perioden. Det här är det område av kategori 3 som rör bland annat kultur, hälsa och konsumentskydd, alltså områden där unionens kompetens är ganska begränsad men där man ändå bedriver viss verksamhet som kan vara politiskt central.

Vi tycker att det här är en beklaglig nedskärning. Den är till sin storlek ganska begränsad, men den drabbar ett utgiftsområde som har relativt sett små utgifter. Vi tycker snarare att det finns andra områden man borde kunna skära ned ytterligare i stället.

Vad gäller yttre förbindelser, kategori 4, finns det egentligen bara allmänt stärkande skrivningar om budgeten för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken. De ligger i linje med de diskussioner som ägde rum vid det extra toppmötet i Hampton Court i slutet av oktober, och vår utgångspunkt är därför att välkomna de nya skrivningarna.

2005/06:14
6 december

Vad gäller administration föreslår man en besparing på 1 miljard euro över perioden. Regeringen har tidigare sagt att man anser att det borde kunna gå att skära ytterligare på administrationskostnaderna, och vår avsikt är därför att stödja detta förslag.

Sedan föreslår det brittiska ordförandeskapet en allmän översyn av budgetens utgifter och inkomster. Det förslag som man nu har lagt fram går ut på att kommissionen 2008 ska lämna en rapport som därefter behandlas av Europeiska rådet. Så som man beskriver förslaget skulle det här möjliggöra ytterligare reformer redan under den period vi nu diskuterar, alltså 2007–2013.

Detta är det vår avsikt att välkomna. Vi har hela tiden argumenterat – tyvärr inte med så stort stöd, som jag nämnde inledningsvis, men ändå – att det är viktigt om man har en översyn av den här klausulen och, givet att vi talar om en sjuårig budgetperiod, att det måste finnas en möjlighet att ändå kunna anpassa utgiftsstrukturen om man ser omvärldsförändringar som motiverar en sådan anpassning. Därför kommer vi från svensk sida att tillstyrka detta förslag. Ska man göra det i någon riktning är det att stärka det. Vi inser de politiska svårigheterna att få enighet kring det, men icke desto mindre.

Sammantaget när det gäller utgiftssidan innebär alltså förslaget en sänkning av totalnivån, vilket vi välkomnar. Men den profil som dessa sänkningar har ser inte ut på det sätt som vi skulle vilja se. Omfördelningen vad gäller landsbygdsutvecklingen bidrar dessutom, som jag sade, till att försämra den svenska nettosituationen.

Om vi tittar kort på inkomstsidan föreslår man två alternativa lösningar vad gäller den brittiska rabatten, men de ger precis samma resultat oavsett vilken metod man väljer. Jämfört med det sista förslaget i juni innebär det en sänkt brittisk EU-avgift med 1,3 miljarder euro per år. Man kan konstatera att en effekt av detta är att ett av de få länder som får sin nettoposition förbättrad i det nya förslaget jämfört med box 6 är just Storbritannien.

Vi konstaterar också att för vår del innebär det ett oförändrat förslag vad gäller lösningar på vårt nettoproblem, en kombination av en svensk rabatt, ytterligare lösningar vad gäller att vi får behålla en större andel av de momsintäkter som samlas in, men i övrigt inga förändringar. Nederländerna, som är det andra landet med ett stort nettoproblem, får också behålla de särlösningar som fanns i juniförslaget, men de får dessutom behålla en större andel av tullintäkterna i landet. För vår del konstaterar vi alltså att det nettoproblem som vi hela tiden har pekat på i stor utsträckning kvarstår.

Sammanfattningsvis konstaterar vi att det här väl får ses som ett seriöst förslag från Storbritannien att föra förhandlingarna framåt. Vi kan inte se att detta förslag som det nu ligger utgör grunden för en direkt överenskommelse. Det finns för många oklarheter kvar. Det finns också för många saker i det här som olika länder, inklusive vi själva, inte kan acceptera.

Jag förutser därför en ganska het diskussion under morgondagen. Avsikten från regeringens sida är att på några punkter, på det sätt jag har gjort, markera tillfredsställelse över förändringarna, men tyvärr på ett något större antal områden markera att vi inte är nöjda med de förslag som har lagts fram.

Den fortsatta processen ser sedan ut som så, att efter diskussionen i morgon kommer premiärminister Blair att avsluta den runda av bilaterala samtal som han för med alla de stats- och regeringschefer som så önskar. Statsministern kommer att träffa den brittiske premiärministern på torsdag eftermiddag i London, och jag har därför på fredag möjlighet att förutom att återrapportera från diskussionerna i ministerkonklaven ge en rapport i lämplig form om vad de bilaterala samtalen kan ge. Sedan är det ytterligare en förhandlingsomgång i allmänna rådet på måndag den 12.

Dessa diskussioner sammantaget leder med all sannolikhet till – om det fortfarande är så att briterna ser förutsättningar för en uppgörelse – att vi möjligen kan få se ett nytt förslag senare under den veckan och sedan en diskussion, förhoppningsvis om inget oförutsett inträffar, under Europeiska rådets möte den 15 och 16 – och varför inte också den 17 december.

Med detta har jag försökt ge en bild av hur vi uppfattar förslaget från briterna och står redo, tillsammans med mina medarbetare, att svara på eventuella frågor.

Anf. 5 ULF HOLM (mp):

Tack för den utförliga rapporten. Jag kan dela statssekreterarens uppfattning att det här inte på långa vägar är något mål i förhandlingarna. Det är bra att utgifterna minskar, men de minskar inte tillräckligt.

Jag har några frågor. Först gäller det varför Nederländerna har erbjudits en större rabatt än Sverige. Enligt uppgift ska det vara nästan dubbelt så mycket.

Sedan finns det uppgifter om att Spanien och Irland behåller stora delar av sina stöd, medan man drar ned landsbygdsstöden i de nya EU-länderna. Du kanske kan kommentera det också. Jag tycker att det verkar orättvist. Den svenska linjen har väl varit att försöka stödja de nya EU-länderna, att neddragningar ska göras i EU-15-kretsen. Det här går helt emot den principen.

Sverige får en rabatt, men är det rabatt på själva avgiften eller är det att vi kan få tillbaka mer av EU? Det är en väldigt stor skillnad. Inte minst med tanke på att vi i Sverige är väldigt dåliga på att få tillbaka pengar, att skicka in ansökningar för att få tillbaka pengar, har det en viss betydelse. Det får du också gärna kommentera.

Det återstår mycket, och jag tycker att det finns väldigt många problem kvar.

Globaliseringsfonden är vi fortfarande motståndare till. Jag förstod inte Danielssons uttalande att det fanns förmildrande omständigheter. Det får du gärna utveckla. Jag ser inga förmildrande omständigheter alls med att lägga fram ett sådant förslag igen – tvärtom.

Anf. 6 CARL B HAMILTON (fp):

Det är besvärligt att ta ställning till det här, särskilt om man inte riktigt har förstått själva grunddokumentet fullt ut. Men låt mig börja med att ställa en del frågor om vad som faktiskt föreslås.

Jag kan börja med jordbruket. I den översyn som man talar om, talar man där mer uttryckligt om jordbruket? Eller hur ser statssekreteraren på möjligheten att få en förändring av jordbrukspolitiken på ett bindande

sätt? Det har ju varit en kärnfråga att kunna binda upp medlemsländerna för att gå in i en seriös översyn av jordbruket. Det är den första frågan.

Den andra frågan gäller globaliseringsfonden. Det fanns också en teknologifond i tidigare varianter. Är den borta?

Globaliseringsfonden: Är det så som statssekreteraren sade om de östeuropeiska länderna? Man ska ta pengar från dem, bland annat till den svenska situationen, som dock inte förbättras nämnvärt. Det där är naturligtvis en väldigt känslig fråga. Statssekreteraren pekade då på absorptionsproblemet. Det finns då en möjlighet till ökad flexibilitet, som naturligtvis är välkommen från de östeuropeiska ländernas synpunkt, både att man sänker från 20 till 15 % och att man förlänger utnyttjandetiden.

Där är det väl egentligen så, som jag ser det, att vi kan bjuda på en ökad flexibilitet för att göra detta mer attraktivt för de östeuropeiska länderna, framför allt procentsatsen, så att de kan absorbera medlen på ett effektivare sätt. Jag ser inte något problem med det, varför vi inte skulle kunna trycka på det.

Då kommer jag tillbaka till globaliseringsfonden. Vi är ju helt emot den. Hela nämnden är emot den – och regeringen, som jag nästan glömde bort. De pengarna kan man i så fall också styra över till Östeuropa, eller argumentera för det.

Sedan är det landsbygdsutvecklingen. Det är väl utmärkt om man kan minska kopplingen till stöd till just jordbruksproduktion och föra över mer pengar till landsbygdsutveckling. Det har vi sagt många gånger. Såvitt jag förstår är en del av det här förslaget att man kan göra på det sättet.

Men sedan hängde jag inte riktigt med, varför det var så att Sverige skulle få en halvering av återflödet på landsbygdsområdet. Är det den posten som minskas? Det är naturligtvis en viktig fråga att reda ut precis hur den mekanismen ser ut. Den kanske var enklare än jag begrep.

Det som föreslås om kultur, hälsa och konsumentskydd tycker jag också är beklagligt, om det är just det man ska singla ut och dra ned på.

Nettoproblemet kvarstår, som sagt var, och jag har inte några svårigheter med den position som regeringen har intagit där.

Anf. 7 SVEN-ERIK SJÖSTRAND (v):

Det känns väldigt konstigt, nästan stötande, att ordförandelandet lägger fram ett förslag där nästan bara de själva tjänar och som är mer positivt för dem som nettobetalare. De säger att den brittiska rabatten går ned, men det visar sig att det blir minst 1 miljard euro mer. Det känns mycket konstigt. Jag tror inte att man kan lösa budgeten långsiktigt när man lägger fram ett förslag på det här sättet.

När det gäller sammanhållningspolitiken sade statssekreteraren att det skulle vara en reduktion på 13–14 miljarder euro, och det gäller då EU-10-länderna. Det är jättemycket. Det är ju de som behöver pengarna. Jag vet inte hur mycket EU-15 har totalt när det gäller sammanhållningspolitiken, men det är en hel del pengar. Sker det inte några neddragningar här?

Det känns också konstigt när det gäller neddragningar på miljö- och landsbygdspaketet och att vi från svensk sida får det halverat. Det är lite olyckligt, för de pengarna har använts på ett bra sätt, till miljöpolitik, till regionala åtgärder och till kollektiva miljöåtgärder, som samhället och

kanske EU kan hjälpa till med. Det känns väldigt olyckligt. Men det tycks också drabba de nya länderna.

Lars Danielsson sade att det fanns en dokumenterad svårighet för länderna att använda pengarna. De här tio länderna har varit med i EU bara i ett och ett halvt år – kan man då säga att det finns en dokumenterad erfarenhet? Det känns konstigt.

Sedan var det globaliseringsfonden. Samtliga partier har väl varit emot den. Även om det kanske är lite mindre än det var från början är vi fortfarande kritiska till inrättandet av den här fonden. De outnyttjade medlen bör i så fall användas för de nya länderna – om det finns några outnyttjade medel.

Jag ska avsluta med att fråga: Finns det en möjlighet att Frankrike och Tyskland, eller i varje fall Frankrike, ska öppna sig lite mer för att reducera jordbruksstödet? Det verkar vara en stötesten. Men de verkar också stå fast vid uppgörelsen från 2002. Finns det någon typ av öppning?

Anf. 8 KENNETH G FORSLUND (s):

Först en faktafråga: Ska nivån 1,03 % av bni uppfattas som en genomsnittlig nivå eller som en ingångsnivå varifrån det sedan sjunker till strax under 1 %?

Sedan undrar jag: Hur uppfattas det här förslaget? Vad är känt om de andra medlemsstaterna? Leder det här bara till en total låsning, eller leder det till förhandlingsmöjligheter? Uppfattas det här som oseriöst av flertalet länder, att det blir ett kort möte där man konstaterar att det inte finns någonting att prata om? EU-kommissionens ordförande stod för en veritabel utskåpning av förslaget i går, tyckte jag.

Nu börjar nivåerna ändå hamna rätt. Nu börjar det kanske mer handla om att använda pengarna till rätt saker på rätt platser. Kan det vara så att vi börjar närma oss ett avslut, där vi kanske får förvänta oss en lösning som handlar om att målet 1 % är någonting som uppfylls i genomsnitt under perioden eller en liknande lösning? Det skulle kunna vara ett sätt att få en bred enighet om utgiftsnivån, om alla kan känna sig som vinnare i den frågan bara beroende på hur man definierar det i slutändan. Det är ju en taktik att pröva.

Anf. 9 LENNART HEDQUIST (m):

Det kunde kanske vara intressant att få detta sifferbelagt ur svensk synpunkt lite mer exakt beträffande avgiften och nettot, gärna i relation till det senaste budet i Luxemburg. I går gav man intrycket att detta skulle vara mer förmånligt för Sverige än vad som framkommer av föredragningen nu. Det kanske framför allt är landsbygdsstödet som man inte har tagit hänsyn till.

Det kunde också vara av intresse att se hur den successiva nedtrappningen skulle slå för Sverige. Jag förmodar att man har räknat även på det.

I anslutning till Kenneth G Forslunds frågor tycker jag också att det vore av värde att höra regeringens bedömning av hur britternas förankringsprocess har varit. Det har framkommit att de har haft överläggningar, inte minst med de nya medlemsstaterna. I det sammanhanget har kanske flexibiliteten och absorptionsfaktorn tagits med. Då är det av

2005/06:14
6 december

intresse att veta om de nya medlemsstaterna mer eller mindre har accepterat den här uppläggningsen som rimlig, trots att den penningmässigt innebär vissa försämringar för dem.

Jag tycker att Lars Danielsson väldigt väl har pekat på vad som bör vara den svenska ståndpunkten. Jag har också uppfattat det så, och vill gärna ha det bekräftat, att regeringens ståndpunkt är att det brittiska förslaget kan utgöra en fortsatt grund för förhandlingar. Trots de negativa punkter som det har pekats på är det ändå en förbättring för svenskt vidkommande i förhållande till vad som gällde i Luxemburg.

Anf. 10 MATS ODELL (kd):

Jag vill också tacka för en pedagogisk och bra genomgång. I den sista delen, som Lennart Hedquist tog upp, noterade jag att statssekreteraren sade att det inte är grund för en direkt överenskommelse. Där ligger, som jag uppfattade det, att det delikata uppdraget att lotsa det finansiella perspektivet i hamn är något som kräver en hel del krumbukter, inte minst på hemmaplan. Tony Blairs utspel och Jack Straws presskonferens där han vänder sig till hemmapubliken och säger att det här blir bättre för Storbritannien måste väl läsas som att han ska ha igenom detta på hemmaplan. Man vet ju inte vad det innebär om han blir överkörd, men detta måste anses vara en del av förhandlingsspelet.

Jag tycker naturligtvis, som flera andra har sagt, att det här är ett steg i rätt riktning. Vi närmar oss enprocentsnivån, även om beloppen ökar. Det är ju den ekonomiska tillväxten som gör det möjligt att det relativt sett sjunker. Det finns anledning att påpeka att om vi i Europa kunde lyfta den löser vi de här problemen på ett väldigt elegant sätt.

När det gäller de konkreta ståndpunkter som tas upp skulle jag vilja att Lars Danielsson utvecklar absorptionsproblemens natur och struktur. Om de är faktiskt föreliggande är ju det här förslaget mer verklighetsnära än tidigare förslag. Att lägga pengar på hög som aldrig kommer till användning är ju bara ett sätt att lura sig själv. Hur pass realistiska är de?

Jag tycker att det som är mest stötande i detta är att de nya medlemsländerna blir missgynnade. Det är det som vi ser som helt oacceptabelt. Om det verkligen ligger något i absorptionsproblemen får man ju försöka hitta en mekanism som successivt förändrar situationen så att man åtgärdar absorptionsproblemen och framöver styr över mer resurser till dessa angelägna ändamål.

Globaliseringsfonden ska självklart bort.

Landsbygdsutvecklingen avvisar regeringen. Det gör även vi kristdemokrater.

Kategori 3, Kultur, hälsa och konsumentskydd, tycker jag enligt en subsidiaritetsprincip är något som EU egentligen inte bör syssla med. Vad är det som för vår del skulle gå förlorat med detta och vad är det som för unionens del skulle gå förlorat? Jag tycker att sådant som ligger utanför kärnverksamheten är sådant som man i första hand borde ägna sig åt att ta bort. Det tycker jag är en princip. Man kan ju gilla kultur och hälsa och kanske också konsumentskydd, men ska EU verkligen syssla med detta?

Administrationen finns det självklart möjlighet att skära i. Det tycker vi förtjänar stöd.

När det gäller den allmänna översynen har jag en fråga. Ordförandeskapet har ju lagt in att kommissionen ska komma med en rapport 2008. Jag noterade i återrapporten från förra mötet att det var en mycket trång krets av medlemsstater grupperade runt Östersjön som var för en översyn under perioden 2007–2013. Hur pass realistiskt är det? Om det finns med kan man till exempel rätta till en del problem som nu finns här.

Jag har redan kommenterat att det inte är grund för en direkt överenskommelse.

Jag tycker nog att den två- eller möjligen trestegsmodell som ordförandeskapet försöker sig på förtjänar att provas. Jag tycker att regeringens ståndpunkt förtjänar stöd.

Anf. 11 JAN ANDERSSON (c):

När det gäller globaliseringsfond och Storbritanniens rabatt delar vi nämndens ståndpunkter, så jag ska inte orda mer om det.

Jag vill säga några ord om jordbruk och landsbygdsutvecklingen. Jag tror att det är viktigt att man inte tuggar för mycket på landsbygdsutvecklingspengarna. Även om det runt bordet pratas mycket om att reformera gjorde vi en jättereform på jordbruksområdet förra året. Den är inte implementerad i en del av medlemsländerna. Jag tänker på frikopplingsreformen som gör att LBU-pengarna kommer att bli ännu viktigare för att man ska kunna genomföra detta på ett vettigt sätt.

Det känns ju inte bra om vi bjuder in de nya länderna och när det blir besparingsdags säger att det är de som ska bära merparten av det. Det är inte speciellt sjyst mot dem.

Min fråga gäller 1,0- och 1,03-nivån. Vilket är vårt förhållningssätt? Är det att fortsatt hålla fast vid 1,0 eller är det att säga att 1,03-nivån är acceptabel och att vi nu diskuterar innehållet i 1,03. Om vi håller fast vid 1,0 kommer vi då att vara ensamma kvar på den positionen eller vilka fler finns på den nivån?

Anf. 12 LARS LINDBLAD (m):

Mycket är redan sagt, så jag ska bara ta upp ett par saker.

Om vi går tillbaka till de diskussioner vi har haft tidigare tror jag att det är ett hyfsat citat av statssekreteraren att säga att det här förslaget låser en gammal struktur.

Det känns som om vi fortfarande är där i stora delar. Det skulle vara intressant att höra den mer generella bedömningen. Är detta en låsning av en gammal struktur? Man kan möjligen koppla på: med något bättre volymsituation men fortsatt problematisk nettosituation för Sverige.

Jag vill markera att vi är fortsatt starkt ogillande till globaliseringsfonden. Det som också är bekymmersamt är ju, åtminstone som jag uppfattade det, att globaliseringsfondens finansiering kan låta attraktiv, nämligen att man använder oanvända medel. Men det är väl pengar som Sverige i dag får tillbaka. Därmed försämras starkt Sveriges nettosituation.

Det är samma sak med halveringen av LBU-pengarna. Enligt medierna finns uppgiften att den svenska rabatten skulle motsvara ungefär 1 miljard svenska kronor. Det vore intressant att få svar på Lennart Hedquists fråga hur den egentliga situationen blir för Sverige. Netto på nettot – vad blir det i verkligheten?

Neddragningen av utvidgningen har inte så många andra berört. Kommissionens ordförande har ju använt väldigt kraftfulla ord: Vi kan inte gå vidare med utvidgningen med det här förslaget från det brittiska ordförandeskapet. Det är helt klart.

Anser statssekreteraren att det är så allvarligt som Barroso säger eller är det bara starka ord i ett förhandlingsskede? Omöjliggör det förslag som ligger här att vi kan gå vidare med utvidgningen åtminstone ekonomiskt sett?

Anf. 13 Statssekreterare LARS DANIELSSON:

Jag ska göra mitt bästa för att svara på de många och berättigade frågor som har ställts. Jag försöker ta dem kronologiskt snarare än i någon annan ordning.

Varför får holländarna en större rabatt än Sverige, frågade Ulf Holm.

Skillnaden är ungefär 150 miljoner euro. Man kan säga att det delvis beror på att holländarna har ett större nettoproblem än vi och därför behöver ytterligare hjälp för att komma till rätta med det. Som jag sade är en av regeringens främsta invändningar mot förslaget att det inte hanterar vår nettosituation tillräckligt. >>> **Hemlig enligt 2 kap. 1 § sekretesslagen** <<<

Det ligger i vårt intresse att arbeta nära den holländska regeringen i hela den här processen. Det är vår avsikt rent taktiskt. Det tror jag att vi båda två har att vinna på.

Det är tyvärr alldeles sant att Spanien och Irland behåller sitt strukturfondsstöd. Det är ingen skillnad om man jämför box 6, alltså det senaste luxemburgska förslaget, med det förslag som nu ligger på bordet. Det är alltså oförändrat för Spanien och Irland.

Jag kan lugna Ulf Holm. Den svenska rabatten är en rabatt på avgiften. Vi behöver inte vänta på att det ska trilla tillbaka pengar. Vi får den direkt. Den dras av vid kassan.

När det gäller globaliseringsfonden och förmildrande omständigheter vill jag säga att när jag säger förmildrande omständigheter jämför jag med de skrivningar som fanns tidigare. Då fanns det tendenser att det skulle ligga utanför budgeten och höja nivån. Det är åtminstone borttaget. Jag håller helt med dem som påpekar att om man inte har den här fonden och pengarna inte används betalas de tillbaka till medlemsländerna. Det är alldeles riktigt. Därför är det lite att trola med knäna att säga att det här inte kostar något, vilket en del försöker göra. Det är inte någon riktigt korrekt beskrivning av verkligheten.

Till Carl B Hamilton vill jag säga att jordbrukspolitiken nämns specifikt i översynsklausulen. Vad man säger är att översynsklausulen ska vara *comprehensive and wide-ranging covering all aspects* – – *including the coming agricultural policy and the UK rebate*. Man har alltså särskilt pekat på den.

På frågan om den är bindande kan jag säga att den ju inte är bindande i så måtto att man i en sådan här klausul inte kan föreskriva vad en översyn ska komma fram till. Vi kommer att verka för att man försöker få skrivningar som pekar på möjligheten att genomföra det under perioden 2007–2013 och att de resultaten verkligen ska föras in. Om man använder ordet bindande i mer juridisk bemärkelse är den naturligtvis inte det.

Vi måste, som jag ser det, sträva mot att få den så politiskt bindande som möjligt. Längre än så tror jag inte att vi kan komma.

Om jag ska vara realistisk tror jag att den taktiska målsättningen ska vara att få en klausul som håller möjligheten öppen att resultatet av en översyn får effekt under perioden 2007–2013. Att komma längre än så tror jag är mycket svårt. Som jag noterade för nämnden är vi två, kanske tre – jag vet att ordförandeskapet också tycker så här – alltså fyra länder som tycker att detta är väsentligt. Det betyder att det är 21 som inte vill ha det. Även den mest erfarne förhandlare inser att detta innebär vissa svårigheter. Men vi ska icke förfäras.

Ett av de få glädjeämnen är att teknologifonden förefaller att vara borta. Den nämns åtminstone inte i dokumentet. Vi ska alla delta i gravölen med viss glädje.

Carl B Hamilton frågar om vi tar pengar från de nya medlemsstaterna för att hantera bland annat Sveriges nettosituation. Man kan beskriva det som man vill. Man kan lika gärna säga att det är neddragningen av den brittiska rabatten som går till oss. Jag tror inte att det är så meningsfullt att föra den typen av resonemang. Jag tror framför allt att det ur något slags allmänt taktisk synpunkt inte ligger i Sveriges intresse att försöka hamna i motsatsställning till de nya medlemsländerna.

Jag noterar att Carl B Hamilton pekar på att man bör kunna vara generös vad gäller reglerna för hur de nya medlemsstaterna kan använda strukturfondsstödet. Vi har nu den förändringen att man har tre år i stället för två år på sig. Den perioden är bara 2007–2010 enligt förslaget. Där tycker jag att man genast ser en möjlighet att vara ytterligare generös, det vill säga att låta den utsträcka hela perioden. Att sänka medfinansieringskravet är ett annat sätt. Jag föreställer mig att man kan skriva ytterligare på några sådana parametrar. Ur regeringens synpunkt är det givetvis inget som helst problem att göra det. Jag noterar att nämnden har samma uppfattning.

Jag har redan svarat när det gäller globaliseringsfonden. Jag tror inte att vi ska styra globaliseringsfondspengarna till de nya medlemsländerna. Vi ska inte ha den alls. Vi ska se till att om det blir pengar över ska de gå tillbaka.

Det kräver en smärre föreläsning för att förklara landsbygdsutvecklingens uppbyggnad. Jag är inte säker på att jag är rätt person för det. Mycket grovt kan jag säga att landsbygdsutvecklingen består av två delar. Det är en så kallad garantidel som kommer alla medlemsländer till del, och en del som kallas för konvergensdel och som bara kommer de länder till del som ligger under en viss ekonomisk utvecklingsnivå.

Sverige har bara en *stake* i garantidelen. Det är där vårt intresse ligger.

Neddragningar i förslaget ligger huvudsakligen på garantidelen. Det är det som gör att det slår ganska rejält på oss. Man kan möjligen säga att vi då skyddar konvergensländerna. Om det hade varit så att denna omtanke bara riktade sig till de nya medlemsländerna kunde vi möjligen leva med det, men det blir ytterligare en påspädning för en del andra länder som vi kanske tycker skulle kunna reducera sina krav ytterligare.

Det är det som gör att vi drabbas särskilt, och det är det som gör att vår nettoposition försämras.

2005/06:14
6 december

Sven-Erik Sjöstrand tar upp det något ohemula med att britten ser så mycket till sina egna intressen. Jag kan inte låta bli att tänka på vad bartendern på Svea hotell sade till mig när jag var ung och försörjde mig som barpianist i Halmstad. Han sade: Bartendern ska aldrig servera sig själv. Det hade inte med EU:s flerårsbudget att göra utan andra saker. Det ligger något i det. Detta kloka resonemang kan nog appliceras även på detta. Jag tror att britten har förlorat ganska mycket i trovärdighet när man gör på det här sättet. Alla vet att det är ett inrikespolitiskt problem i Storbritannien, men en viss återhållsamhet tror jag att britten hade tjänat på. Jag föreställer mig att det kan vara ganska hårda ord i diskussionen i morgon.

Sven-Erik Sjöstrand frågade också om det inte är neddragningar över huvud taget för de gamla medlemsländerna när det gäller strukturfonderna. Det är svårt att göra detaljerade beräkningar. Det är inte bara Carl B Hamilton som har svårt att läsa det här dokumentet. Jag måste erkänna att även jag har det många gånger.

Vad vi kan se innebär det över tiden exempelvis för Spanien att strukturfondstödet för perioden minskar från 51 miljarder euro till 29 miljarder euro – alltså nästan en halvering – för Frankrike går det ned från 17 till 12, för Tyskland går det ned från 28 till 23 och för Grekland går det ned från 24 till 18; i samtliga fall gäller det miljarder euro över perioden, det vill säga från periodens början till periodens slut.

Det är en neddragning, men vi anser att den kan vara större. Det är en illustration till den fråga som du ställer.

Flera tar upp frågan om absorptionsförmåga. De här länderna har inte mer än snart två års medlemskap. Om man tittar på de pengar som är avsatta för enskilda länder för perioden 2004–2006 kan man konstatera att Polen har utnyttjat ungefär 10 % av dessa pengar. Ungern har utnyttjat ungefär 8,8 %. Det låter inte särskilt mycket, tycker jag. Man kan tänka sig att den här andelen kommer att öka rejält under 2006. Den var låg också för Sverige när vi gick in i detta.

Jag tror inte att det går att få mer fasta siffror än så i det här läget. Det finns, tror jag, en realitet i påståendet att de nya medlemsländerna kan ha svårt att tillgodogöra sig alla de här pengarna. Det tror jag är relativt oomtvistat. Exakt hur mycket som den bristande absorptionsförmågan slår är svårt att säga. Jag konstaterar att det som britten nu föreslår när det gäller de nya medlemsländerna är exakt det som de nya medlemsländerna själva, i juni den sista natten i Bryssel, erbjöd sig att avstå i sina försök att nå en uppgörelse. Det var en bordsrunda, som ni möjligen kommer ihåg från redovisningen i riksdagen, där i stort sett samtliga nya medlemsländer sade att man var beredd att avstå 10 % – tror jag att det var – av strukturfondsstödet om det kan medverka till en uppgörelse.

Det gjorde det inte då. Nu har britten så att säga "cashat in" det löftet.

Flera frågar vad reaktionerna är från de nya medlemsländerna. Av naturliga skäl är man ganska försiktig. En del är ganska tuffa i allmänna termer. Våra estniska vänner till exempel har varit ganska hårda i sina omdömen.>>> **Hemlig enligt 2 kap. 1 § sekretesslagen** <<<.

Det sätter möjligen oss i en besvärlig situation. Ska vi vara heligare än påven? Om nya medlemsländer säger: Vi kan köpa detta. Ska vi då

säga: Nej, ni begriper inte ert eget bästa? Det känns aningen svårt, om jag ska vara riktigt ärlig.

Förhoppningsvis kan morgondagens diskussion ge mer ledning i hur de nya medlemsländerna ser på detta.

Sven-Erik Sjöstrand frågade också om det finns någon flexibilitet hos Frankrike när det gäller jordbrukspolitiken. Nej, inte om man ska lyssna på vad de säger. Då finns det absolut ingen flexibilitet. Det är ett enda slamrande och igenslängande av dörrar så fort man för frågan på tal. Om det innebär att det ändå finns något på slutet ska vi givetvis försöka testa. Det ska vi självklart göra. Jag tror inte att man ska ha några stora illusioner om att det går att nå enighet kring ytterligare reduktioner i den gemensamma jordbrukspolitiken. Vi är några länder som givetvis vill försöka pressa det ytterligare, men jag tror inte att vi kommer att vara särskilt framgångsrika.

För att bekräfta vill jag säga till Kenneth G Forslund att den genomsnittliga nivån för hela perioden är 1,03 %. När vi går in ligger vi på 1,08 % enligt det här förslaget. När vi går ut 2013 ligger vi på 0,99 %.

Kenneth G Forslund frågade också om andra reaktioner. Jag har redan sagt något om Polen och de nya medlemsstaterna. Man noterar ju kommissionärsordförande Barrosos tämligen häftiga utspel i går. Det kanske inte ankommer på mig att recensera det – eller det kanske jag ska. I förra veckan sade Barroso – det sade han också vid senaste mötet i allmänna rådet – att kommissionen vill vara *honest broker*. Jag tror, med förlov sagt, att kommissionen nog får agera lite annorlunda om man vill vara *honest broker*. I hela processen har man tydligt ställt sig på de spendersammas sida. Jag har inte svårt att förstå om man vill ställa sig på de nya medlemsländernas sida, men det är ju mer än så. Jag ska väl inte säga att man försvårar en uppgörelse; det vore för starkt. Men tyvärr har kommissionen genom sitt agerande, som jag ser det, inte kunnat vara några brobyggare mellan olika intressen. Det tycker jag att man lugnt kan konstatera.

Närmar vi oss ett avslut? Flera frågar också om det här är grund för en uppgörelse. Jag ser ingen som helst anledning att regeringen i morgon skulle säga: Nej, det här går inte. Vi stannar processen.

Det vore oklokt och dumt. I så måtto närmar vi oss ett avslut. Det kanske man kan säga. Men vi har en bra bit kvar att gå innan vi har ett avslut.

Jag ska avsluta med något slags allmän värdering av chanserna efter bästa förmåga.

Lennart Hedquist, ställer frågan, och flera instämmer: Hur ser det ut över tiden?

Vi har inte hunnit räkna på hur den svenska nettoavgiften förändras från år till år den här perioden baserat på det sista förslaget. Det klarar vi inte på den korta tiden. Mina medarbetare har ändå jobbat hela natten. Det kräver ytterligare lite tid.

Jag konstaterar att vår nettoposition som det nu ser ut, räknat som nettoposition i förhållande till bni, förändrar sig om man jämför box 6 med det nuvarande förslaget. Det går från -0,42 till -0,43. Det är en alltså en liten försämring. Tittar man på tendenserna i övrigt ser man att det kommer att bli ett slags nivellering över tiden. Vår nettoposition kommer över tiden inte att bli lika utsatt, samtidigt som en del andra

länder får en sämre nettoposition. Det är framför allt tydligt för Finland och Danmark. En av de stora förändringarna i den här förhandlingen jämfört med det förra finansiella perspektivet är att Finland har insett att man är nettobetalare och att man kommer att bli mer och mer nettobetalare. Det beror mycket på att den finska ekonomin har utvecklats väl. Det är likadant i Danmark.

Det gör att de extrema positioner vi har för Nederländerna och Sverige över tiden kommer att förbättras. Vi ska se till att de förbättras så mycket som möjligt genom att försöka hantera vår speciella nettosituation. Jag skulle kunna tro att när vi står inför nästa förhandling för 2014–2019, eller vad det blir, när vi sitter här och umgås igen, är det nog inte Sverige och Nederländerna som har det största nettoproblemet. Det kan vara helt andra länder. Det kan vara Irland till exempel. Det kan vara Finland. Jag måste be att få återkomma med en mer detaljerad analys vad gäller hur förändringen är över tiden. I så måtto blir jag svardig till Lennart Hedquist och några andra.

Lennart Hedquist frågar hur briterarnas förankringsprocess ser ut. De har, som många andra stora länder, ägnat sig ganska mycket åt att tala med andra stora länder. Det är så det brukar gå till. Vi har själva haft mycket intensiva diskussioner med dem. Jag hade ett längre telefonsammanträde med den brittiske Europaministern i onsdags då vi diskuterade situationen. Vi har regelbundna kontakter med den brittiske premiärministerns närmaste omgivning.

>>> Hemlig enligt 2 kap. 1 § sekretesslagen <<<

Frågan om fortsatt grund för förhandlingar har jag redan svarat på. Förhoppningsvis har också Mats Odell fått svar på hur realistiska absorptionsproblemen är.

När det gäller frågan om kategori 3 och om vi inte borde ta bort sådant som inte är EU:s kärnverksamhet kan jag följa det subsidiaritetsresonemang som Mats Odell för. Det är ganska lätt att göra. Men det finns en del i kategori 3 som jag tycker att det är rätt bra att EU ägnar sig åt. Vi har frågor som rör konsumentskydd och som är knutna till inre marknaden och som trots allt har en viss betydelse. Vi har ungdomsutbyte som ju inte är så dåligt. Arbetet med alkoholstrategi skulle vi gärna se var lite mer intensivt.

Om vi hade kunnat få se en nedskärning över hela linjen av EU:s utgifter tycker jag att det hade varit lättare att svälja en nedskärning av kategori 3. Om man tar just den kategorin och sparar vissa andra tycker jag att det känns mer problematiskt.

Jag tror att jag har svarat på hur realistiskt jag tror att det är att få igenom en översynsklausul.

Jan Andersson pekar på en viktig sak. Det finns nog mycket bred enighet här i rummet när det gäller att vi vill ha en längre gående reform av jordbrukspolitiken. Men vi ska inte glömma bort att vi faktiskt har gjort ett antal saker. De håller på att värka ut nu. Man kan säga att den bespottade uppgörelsen i oktober 2002 om ett tak på jordbruksutgifterna också har ett slags reformvinkel. Vi vill gå längre. Javisst. Men vi ska inte låta det bästa bli det godas fiende, eller vad det heter. Det har gjorts en del förändringar. Det tycker jag är helt riktigt.

Jan Andersson frågar vad förhållningssättet är i enprocentsmålet. Jag skulle på din sista fråga vilja svara så här: Om vi säger att det ska vara

1 % som ett genomsnitt över sjuårsperioden och inte en hundradel mer är vi ensamma kvar. Det är jag helt övertygad om.

Jag menar att det fortfarande finns utrymme att försöka pressa budgeten lite grann. Men i all ärlighetens namn är min bästa bedömning att vi då är ensamma kvar. Det ligger bland annat bakom vårt försök att beskriva de parametrar mot vilka vi vill mäta en eventuell uppgörelse som varande tre, det vill säga budgetnivån, budgetens struktur och hanteringen av vår nettoposition.

Apropå struktur frågar Lars Lindblad om detta inte låser en gammal struktur. Ja och nej. Det är klart att vi – återigen – gärna hade sett en modernare struktur. Det är klart att det finns saker att peka på som faktiskt öppnar upp strukturen något, till exempel förslaget att öronmärka pengar inom ramen för sammanhållningspolitiken och säga att de i stället ska gå till sådana åtgärder som bidrar till att uppnå Lissabondagordningen. Det är ett sätt att öppna upp strukturen. Översynsklausulen kan vara ett sätt att öppna upp strukturen. Jag tycker nog att det finns förändringselement inbakade, men vi vill gärna att de förändringselementen blir fler.

Delar jag Barrosos värdering om att en uppgörelse på basis av det här försvagar utvidgningen? Nej. Jag tycker att han är ute och cyklar – för att tala ren svenska. Det är nästan kontraproduktivt att han använder den typen av argumentation eftersom den inte är sann. Han slår på fel häst. Hästarna som ska slås på är – om det här ska hanteras – de länder bland EU-15 som fortfarande, enligt vårt sätt att se det, får för mycket av strukturfondsmedel.

Jag beklagar att jag har talat så länge, men det var många frågor.

Låt mig sammanfatta. Det finns en seriös vilja att försöka sträva mot en uppgörelse. Vi kan kritisera mycket av det britterna föreslår i sina enskildheter, men man ska hålla dem räkning för att de på ett grundligt sätt försöker vända på alla stenar och se om det finns förutsättningar för en uppgörelse. De har att hantera en situation där det i stort sett i samtliga medlemsländer är så att det inrikespolitiskt inte är något större problem att komma hem och säga: ”Vi försvarade våra nationella intressen. Det blev ingen uppgörelse.” Det gäller definitivt i i stort sett samtliga EU-15-länder. Det kanske till och med gäller i en del av de nya medlemsländerna. Det finns mycket lite av europeiskt tänkande i de här diskussionerna. Det är ingen ädel förhandling. Det är nationella intressen som bryts mot varandra. Givet detta är det inte så lätt att nå en uppgörelse. Med denna utgångspunkt finns det en seriös vilja från britternas sida att försöka sy ihop det här. Huruvida detta går bygger fortfarande mycket på hur man klarar av att hantera frågan om den brittiska rabatten. Alla är överens om att det förslag som nu ligger på bordet inte räcker på långa vägar vad gäller nedtrappning av den brittiska rabatten. Där måste man vara beredd att visa betydligt mer. Är man beredd att göra det går det kanske att seriöst diskutera en uppgörelse. Är man inte det är det fråga om det ens är lönt att åka till toppmötet den 15–16 december. Jag hoppas att denna vilja finns från den brittiska regeringens sida att *go the extra mile* vad gäller den brittiska rabatten. Men det räcker att slå upp några brittiska tidningar så ser vi i vilket klimat man har att hantera frågan.

Jag är kanske lite mer optimistisk än vad jag var förra gången – men bara lite.

2005/06:14
6 december

Anf. 14 CARL B HAMILTON (fp):

Det finns inte så mycket att tillägga till framställningen. Det finns ingen anledning att säga något annat än att regeringen bör fortsätta att förhandla på dokumentet. Det är knepigt för Sverige med hanteringen av de nya medlemsländerna och den brittiska rabatten. Vidare är det problemen med jordbruket, nämligen att det fortfarande är så lite effektivt reformarbete som kan åstadkommas.

Beträffande de nya medlemsstaterna – vi behöver inte dra allt en gång till – är frågan som har rests av många i nämnden varför det är så svårt för dem att absorbera. Det är naturligt att ta upp frågan i förhandlingen. Om det kvarstående problemet med jordbruket och den brittiska rabatten ska inkluderas får vi även i den översynen inkludera frågan om hur man ska hantera absorptionsförmågan i de nya medlemsländerna.

Anf. 15 MATS ODELL (kd):

Tack för en bra redogörelse.

Nu talade Carl B Hamilton som om en översyn plötsligt ska kunna bli av. Mitt intryck var att den inte kommer att bli av. Icke desto mindre är det som kvarstår som ett stort frågetecken om man ska gå från att använda 8,6 % av anslagna medel till 100 %. Där tycker jag inte att Lars Danielsson gav något mer utförligt svar. Är det över huvud taget realistiskt? Kan de gå upp till 50 % under perioden? Om det är en realistisk siffra är det här ett helt annat problem. Jag håller med om slutsatsen – även om den är beklaglig – att om de nya medlemsstaterna själva går med på detta framstår det som något märkligt om vi ska packa på dem mer än vad de själva vill ha. I den delen får vi nog instämma i regeringens ståndpunkt.

Anf. 16 LARS LINDBLAD (m):

I stora drag instämmer vi i statssekreterarens föredragning. Det är svårt att göra mer utifrån det kunskapsläge vi har. Jag utgår från att vi fortsätter diskussionerna framöver och att det klarnar och därför blir enklare att redogöra för sina ståndpunkter.

Det är ganska uppenbart att G 6 – enprocentsgruppen – är upplöst. Vilka möjliga allianser för att nå mer i den riktningen än där vi började ser statssekreteraren att vi kan uppnå framöver? Var finns eventuella öppningar för att hitta nya allianser? Är det med några av de tio nya medlemsländerna eller är det en annan riktning än den vi valde tidigare?

Anf. 17 ULF HOLM (mp):

Herr ordförande! Tack för en utmärkt föredragning av statssekreteraren. Det har gjort det här lite mer begripligt. Det är bra.

Jag har två saker att ta upp. Spanien och Irland får i stort sett oförändrade bidrag. Det är skamligt. Det borde angripas. Irland har så pass bra ekonomi nu, och det är därför ofattbart att de ska få samma bidrag. Men när det gäller Spanien uppfattade jag att du vid ett senare tillfälle sade att de fick en nästan halverad sammanhållningsfond. Då hängde jag inte riktigt med i argumentationen. Vad är det Spanien får kvar?

Du har pratat mycket om många länder, men ett land som inte har nämnts är Tyskland och hur den nya tyska regeringen kan tänkas agera framöver.

Enprocentsnivån är för oss inte någon helig princip. Det känns som att vi är i ett läge där det är viktigare att vi hittar innehållet i detta än att hitta enprocentsnivån. Läger vi mycket krut på att hitta enprocentaren är risken att vi tappar inflytande i andra bitar. Vi ska inte välja den linjen.

Anf. 19 Statssekreterare LARS DANIELSSON:

Herr ordförande! Vi ska försöka efter bästa förmåga se vad vi kan göra för att bringa ljus i frågan som Carl B Hamilton och också Mats Odell ställer. Varför är det så svårt för de nya länderna att absorbera? Vad beror det på? Jag ber att få återkomma – säkert redan på fredag – med lite ytterligare material.

Kan man gå upp till 100 %? Förmodligen inte. Vi kan söka viss ledning av hur det var när vi själva, Finland och Österrike gick in i unionen. Det är trots allt så att det är förmodligen lättare för oss att ha högre absorptionsförmåga givet vår ekonomiska utvecklingsnivå än vad det är för ett land som Slovakien som ligger på en annan utvecklingsnivå och inte har samma administrativa kapacitet att hantera det här.

Det här handlar i rätt stor utsträckning om projekt av olika slag. Alla projekt ska administreras. Ni vet alla att vi har byggt upp en ganska omfattande infrastruktur i vårt eget land. Det är länsstyrelser, kommuner och andra som hanterar bidragen. Den strukturen finns inte riktigt i de nya medlemsländerna än. Det är lite svårt att jämföra med vår situation. Vi ska se om vi kan få lite mer underlag för att göra en bedömning av absorptionsförmågan.

Jag tycker mig märka att vi alla är överens om att politiskt sett är det här rätt komplicerat. Givet den linje som det har funnits bred enighet om, nämligen att vi ska satsa på de nya medlemsländerna, finns det en viss svårighet i att helt plötsligt säga att de kanske inte behöver så mycket. Samtidigt utgår jag från att nämnden fortsätter att vara så intellektuellt hederlig som den alltid är. Finns det här reella problem ska vi inte, som jag tror Mats Odell sade, slänga pengar efter dem. Då får vi försöka se om det inte går att anpassa utgiftsnivån.

Lars Lindblad frågar om G 6 är upplöst. Vi har inte haft några formella möten. Vi hade ett möte som jag redogjorde för i slutet av september med G 6-plus. Det var väl bra. Men sedan dess har vi inte haft några formella möten. Det har helt enkelt inte varit meningsfullt. Britterna har varit lite obekväma eftersom landet är ordförande. Frankrike har en annan position.

Våra allianser ligger bland annat i ett nära samarbete med Nederländerna, men – och det är också svar på Ulf Holms fråga – jag tycker mig också märka hos den nya tyska regeringen en något större vilja att vara allmänt sett mer budgetrestriktiv. Det kopplas tyvärr till en något större ovilja att vilja reformera jordbrukspolitiken. Man kan inte få allt här i världen! Det finns vissa förutsättningar att köra lite mer i par med tyskarna.

Det känns generellt sett som att vi har ett bra nordiskt-baltiskt samarbete. Det är väl utvecklat till sin form. Vi träffas varenda gång före mötena i den nordisk-baltiska kretsen. Det kommer också att ske på statsministernivå inför toppmötet. Vi kan mötas ganska ofta.

>>> *Hemlig enligt 2 kap. 1 § sekretesslagen* <<<Allianserna finns där. Det är rätt mycket en nord-syd-fråga. Det handlar om att försöka se till att de nya medlemsstaterna är på vår sida.

Ulf Holm pekar rätt i att Irland klarar sig helskinnat ur detta. Om man tittar på bnp per capita är Irland i dag ett av Europas rikaste länder. Det syns inte när man tittar på betalningarna.

Jag förstår att du tycker att frågan om Spanien verkar motsägelsefull. Spanien får en minskad andel av sammanhållningsstödet på grund av den ökade ekonomiska utvecklingen. Vi vänder oss mot att det finns alldeles för generösa utfasningsmekanismer. Minskningen borde vara större. Man borde kunna skära mer än från 51 till 29 miljarder. Man borde kunna göra mer. De har fått en fyraårig utfasningsperiod som vi tycker är för generös.

Generellt sett går Spanien åt rätt håll. Jag tror att jag har sagt det förr: Jag tycker att det finns en stor grad av insiktsfullhet och mognad hos den spanska regeringen i förhandlingarna. De försvarar sina nationella intressen – som alla andra – men de erkänner att Spanien har blivit ett rikare land och därför kommer att få mindre del av EU:s budget.

Anf. 20 ORDFÖRANDEN:

Jag konstaterar sammanfattningsvis att det finns ett stöd för regeringens upplägg inför de fortsatta förhandlingarna.

Vi tackar Lars Danielsson och medarbetare. Vi ses på fredag.

1 § Allmänna frågor och yttre förbindelser (allmänna frågor

– ministerkonklav)	1
Anf. 1 ORDFÖRANDEN.....	1
Anf. 2 Statssekreterare LARS DANIELSSON.....	1
Anf. 3 ORDFÖRANDEN.....	2
Anf. 4 Statssekreterare LARS DANIELSSON.....	2
Anf. 5 ULF HOLM (mp).....	5
Anf. 6 CARL B HAMILTON (fp)	5
Anf. 7 SVEN-ERIK SJÖSTRAND (v).....	6
Anf. 8 KENNETH G FORSLUND (s).....	7
Anf. 9 LENNART HEDQUIST (m).....	7
Anf. 10 MATS ODELL (kd).....	8
Anf. 11 JAN ANDERSSON (c)	9
Anf. 12 LARS LINDBLAD (m).....	9
Anf. 13 Statssekreterare LARS DANIELSSON.....	10
Anf. 14 CARL B HAMILTON (fp)	16
Anf. 15 MATS ODELL (kd).....	16
Anf. 16 LARS LINDBLAD (m).....	16
Anf. 17 ULF HOLM (mp).....	16
Anf. 18 JAN ANDERSSON (c)	17
Anf. 19 Statssekreterare LARS DANIELSSON.....	17
Anf. 20 ORDFÖRANDEN.....	18